

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/264/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715213163
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5715213163.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a sudcov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobkyne: T. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX/X, XXX XX S. S., proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 597, o určenie neplatnosti zmluvy o úvere, o vydanie bezdôvodného obohatenia a ochranu práv spotrebiteľa, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 7C/383/2015-133 zo dňa 08.12.2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 7C/383/2015-133 zo dňa 08.12.2016 v prvej, druhej a štvrtej vete výroku z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolanie žalovaného proti tretej vete výroku rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 7C/383/2015-133 zo dňa 08.12.2016 o d m i e t a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že zmluva o úvere č. 609700093 zo dňa 22.07.2010 uzavretá medzi žalobkyňou a žalobcom je neplatná (veta prvá výroku). Zároveň uložil žalovanému uložil povinnosť podľa § 451 ods. 1 a 2 a § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka zaplatiť žalobkyni sumu 337,00 Eur s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 20.10.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (veta druhá výroku) a žalobu žalobkyne (označenú ako návrh) na zaplatenie 5,5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 337,00 Eur za obdobie od 14.09.2015 do 19.10.2015 zamietol (veta tretia výroku). Súčasne uložil žalovanému podľa § 255 CSP povinnosť uložiť žalobkyni trovy konania v celom rozsahu (veta štvrtá výroku).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na vykonané dokazovanie súd dospel k záveru, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu. Z tohto dôvodu vychádzal z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10CoE/70/2010, z ktorého vyplýva, že v prípade pochybnosti, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno dodávateľ. Bezpečným preukázaním nie je údaj o uzavretí zmluvy, poskytnutí úveru na výkon povolania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie odberateľa a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním, či predmetom činnosti odberateľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má. Žalovaný pochybnosti neodstránil. V čase uzavretia úverovej zmluvy bola žalobkyňa už na starobnom dôchodku. Celý úverový vzťah okresný súd preto posudzoval ako spotrebiteľský vzťah. Stotožnil sa pritom s tvrdením žalobkyne, že sa jedná o zmluvu bezúročnú a bez poplatkov vzhľadom na to, že v zmluve nebola uvedená RPMN. Súd sa tiež stotožnil s tvrdením žalobkyne, že v danej veci sa jedná o úžeru, keď výška odplaty pri úrokoch v bankách je v priemere 13,84 Eur, no v zmluve o úvere je uvedený poplatok za úver v sume 1.216,00 Eur. Takéto dojednanie je v rozpore s dobrými mravmi a následne je celá úverová zmluva v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Súd prvej inštancie sa tiež stotožnil s tvrdením žalobkyne ohľadom dohody o vyplnení zmenky v tomto spotrebiteľskom vzťahu. Pri uzatvorení dohody o zmenke sa spotrebiteľ dostáva do hrubej nerovnováhy s veriteľom, t.j. v tomto prípade so žalovaným. Žalovaný môže vyplniť bianko zmenky jednostranne výhodne, napríklad 0,25 % zmenkový úrok, čo sa

rovná 91,25 %, ako to urobil vo veľa prípadoch, ktoré boli predmetom súdnych sporov aj na Okresnom súde Martin. Z uvedených okolností okresný súd dospel k jednoznačnému záveru, že úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu je absolútne neplatným právnym úkonom, nakoľko obchádza zákon a prieči sa dobrým mravom. V danej veci preto došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, lebo zmluva vyplýva z neplatného právneho úkonu. Vychádzajúc z ust. § 456 Občianskeho zákonníka okresný súd preto zaviazal žalovaného vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 337,00 Eur, ktoré predstavuje sumu, ktorú žalobkyňa zaplatila nad čiastku, v ktorej jej bol predmetný úver poskytnutý. Zároveň súd v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka zaviazal žalovaného aj na zaplatenie 5,5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 337,00 Eur od 20.10.2015 až do zaplatenia. Žalovaný sa prvýkrát mohol dozvedieť o žiadosti žalobkyne na vrátenie žalovanej sumy dňa 19.10.2015, kedy mu zo súdu bola zaslaná žaloba. Z uvedeného dôvodu okresný súd nárok žalobkyne na zaplatenie 5,5 % ročného úroku z omeškania zo žalovanej istiny za obdobie od 14.09.2015 do 19.10.2015 zamietol, keďže žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by pred uvedeným dňom vyzvala žalovaného na vrátenie žalovanej istiny, a teda že by sa žalovaný dostal do omeškania s vrátením bezdôvodného obohatenia v jej prospech už skôr.

3. Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil aplikáciou ust. § 255 ods. 1 CSP a uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobkyňi všetky trovy konania, vychádzajúc z jej úspechu v spore.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Uviedol, že rozhodnutie okresného súdu je nedostatočne odôvodnené. Okresný súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom. Navyiac súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ primárne namietal, že v prejednávanej veci sa jedná o neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú predstavuje existencia veci právoplatne rozhodnutej. Okresný súd mal preto v zmysle ust. § 161 CSP s použitím § 230 CSP prihliadnuť na skutočnosť, že o platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere č. 6097000093 (teda či zmluva je bezúročná a bez poplatkov alebo nie) bolo už rozhodnuté dňa 12.04.2012 rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 766 pod sp.zn. SR 12643/11, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. V zmysle ust. § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní má doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Právoplatný rozhodcovský rozsudok ukladajúci vykonať prejav vôle nahrádza tento prejav vôle. Žalovaný pritom poukázal na viaceré rozhodnutia súdov (uznesenie NS ČR sp.zn. 29Cdo 2254/2011 zo dňa 27.06.2013, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/100/01 zo dňa 28.05.2002, uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/42/2006, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/79/2011 zo dňa 20.12.2011, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/43/2012-207 zo dňa 03.05.2012, Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 17C/35/2014 zo dňa 03.06.2014, či ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3MCdo/11/2010 zo dňa 26.09.2011 publikovanú pod R 46/2012 a uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo 143/2011 zo dňa 18.01.2012 a sp.zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 09.02.2012 a tiež rozhodnutia ESD vo veci Asturcom, rozhodnutie C-2/08 vo veci Amministrazione dell' Economia a delle Finanze, odbornú literatúru. Z rozhodcovského rozsudku je jasné, že rozhodcovský súd posúdil predmetnú zmluvu medzi stranami zmluvy ako platný a odplatný právny úkon a na jeho základe priznal žalovanému voči žalobcovi plnenie. V tejto súvislosti odvolateľ zdôraznil, že z hľadiska res iudicata je prípadná nesprávnosť rozhodcovského rozsudku irelevantná.

6. K samotnému posúdeniu zmluvy o úvere odvolateľ uviedol, že v danom prípade je spornou skutočnosť, či žalobkyňi možno v prejednávanej veci prisúdiť právny status spotrebiteľa. V zmysle VPPÚ sa totiž zmluvné strany dohodli, že v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka sa všetky ich právne vzťahy budú spravovať Obchodným zákonníkom. Táto zmluva bola uzatvorená podľa § 262 ods. 2 Obchodného zákonníka ako nepomenovaná zmluva. Žalobkyňou predložená zmluva teda nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ani spotrebiteľskou zmluvou, keďže žalobkyňa vstúpila do právneho vzťahu so žalovaným na základe jej vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon povolania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon povolania alebo podnikania. Odvolateľ pritom poukázal na rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie sp.zn. P/0355/01/2012, keď proti nemu bolo konanie zastavené z dôvodu, že v danom prípade nebol preukázaný spotrebiteľský charakter zmluvy, ktorej

všeobecné podmienky boli predmetom kontroly. Uvedený štátny orgán v danej veci konštatoval, že dlžníčka v posudzovanej zmluve nemá právne postavenie spotrebiteľa, pretože nenapĺňa definíciu spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko jej bol úver poskytnutý na výkon povolania a dojednaná zmluva podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka sa spravuje ako absolútny obchod jeho právnym režimom. Navyiac, v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu nebol účinný žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna príslušná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Za danej situácie bolo možné vychádzať pri rozhodovaní v prejednávanej veci iba zo znenia ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Dôkazné bremeno o otázke primeranosti odplaty však znáša v danom prípade žalobkyňa, a nie žalovaný. Bolo teda povinnosťou žalobkyne v súdnej veci preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako žalovaný). Pokiaľ sa žalobkyňa dovoľáva na údaje bánk, koná tak v priamom rozpore s vyššie uvedeným zákonným ustanovením, podľa ktorého je za meradlo považovaná odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu, t.j. nielen bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu. Navyiac, zákon zakazuje len také prevýšenie odplaty, ktoré je podstatné. Odvolateľ pritom poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, napr. Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6CoE/122/2011, sp.zn. 5C/159/2009 zo dňa 06.03.2013, či Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/1553/2014 zo dňa 25.11.2015. Uvedené rozhodnutia konštatovali, že nejedná sa o spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi účastníkmi zmluvy, ak úver bol poskytnutý na výkon povolania. Navyiac, výška úrokov nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere uzavretej podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, čo vyplýva aj z odbornej literatúry, na ktorú odvolateľ poukazoval. Okrem podstatných častí bude zmluva o úvere spravidla obsahovať i úpravu ďalších otázok, napr. spôsob a lehota poskytnutia peňažných prostriedkov, účel úveru, výška úrokov, lehota na vrátenie úveru, zmluvná pokuta za porušenie povinností dlžníkov. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka totiž od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom, alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvykle úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie, než prípustné podľa zákona, alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške. Len ak bol v zmluve dojednaný úrok neprimerane vysoký, že by tento odporoval zásadám poctivého obchodného styku, nepožíval by úrok presahujúci výšku zodpovedajúcej takémuto styku právnu ochranu. Navyiac, ani prípadná právna vada v dojednaní o výške úrokov neznamena, že zmluva o úvere je ako celok neplatnou, ale naopak znamená to, že v danom prípade je potrebné naň aplikovať ust. § 502 Obchodného zákonníka. Odvolateľ poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C-26/2013 vo veci Árpád Kásler, Hajnalka Káslerne Rábai/OTP Jelzálogbank, Zrt zo dňa 30.04.2014, podľa ktorého smernica 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách nebráni nahradeniu prípadnej neprijateľnej podmienky ustanovením vnútroštátneho práva dispozitívnej povahy, ktorým je v danom prípade podľa odvolateľa ust. § 502 Obchodného zákonníka. Ak teda žalobkyňa namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, stíha ju v tomto smere dôkazné bremeno a musí v spore preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (rovnako ako žalovaný). V čase uzatvorenia zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným neexistovalo žiadne zákonné obmedzenie zakazujúce poskytovať úver či už spotrebiteľom alebo osobám, ktoré nie sú spotrebiteľmi. Veriteľ, teda žalovaný, môže požadovať v súvislosti s poskytnutím úveru okrem úroku z úveru aj poplatok za jeho poskytnutie, rovnako má právo na zabezpečenie svojej pohľadávky či už zmluvnou pokutou alebo zmenkou. Všeobecné určenie neplatnosti zmluvy, tak ako to učinil v súdnej veci prvoinštančný súd, je v hrubom rozpore s právami veriteľa, ktoré mu priznáva platná legislatíva. Navyiac, argumentáciu súdu, ktorou súd rozhodol o neprijateľnosti zmluvných podmienok, žalovaný považuje za nepostačujúcu. Napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a žalovanému tak došlo k odopretiu možnosti konať pred súdom. Spôsobuje to práve nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, v dôsledku čoho nie je možné, aby žalovaný zaujal k záverom prezentovaným v napadnutom rozhodnutí svoje stanovisko. Okresný súd len konštatoval, že má za to, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, avšak bez toho, aby tento svoj záver akokoľvek odôvodnil. Žalobkyňa nepredložila jediný dôkaz o tom, že by sa malo v danej veci jednať o spotrebiteľský úver. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neuviedol dôkazy, z ktorých vyvodil v ňom prezentovaný záver uvedený vyššie. Žalovaný je preto toho názoru, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom následne vec nesprávne právne posúdil. Pri otázke neplatnosti zmluvy ako celku žalovaný zotrval na svojej argumentácii, že v

predmetnom prípade nemožno žiadať určenie neplatnosti právneho úkonu ako takého, a to s poukazom na znenie ust. § 41 Občianskeho zákonníka. V zmysle tohto ustanovenia by bola teda neplatná len tá časť odplaty, ktorá by podstatne prevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu a žalovaný by mal naďalej nárok na ostávajúcu primeranú odplatu. Žalobkyňa teda nemôže dosiahnuť určenie neplatnosti celej zmluvy z dôvodu neprimeranej výšky odplaty, keďže neexistuje zákonné ustanovenie, na základe ktorého by sa takéhoto nároku mohol domáhať. Konceptiu celkovej neplatnosti zmluvy nemožno vyvodiť ani z komunitárneho práva a ani prípadná nekalá obchodná praktika nemôže byť v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ dôvodom neplatnosti celej zmluvy. Odvolateľ pritom poukázal na článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13 EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách i rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-453/10 Perenič, Pereničová/S.O.S financ. Zásada zachovania platnosti zmluvy je tiež zohľadnená aj v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ č. C-26/13 z 30. apríla 2014 (A. Kásler a H. Káslerné Rábai). Takejto argumentácii zodpovedá aj ústavno-právny princíp zachovania platnosti zmluvy prezentovaný v náleze Ústavného súdu ČR sp.zn. I.ÚS 625/03 zo dňa 14.04.2005.

7. Napokon, odvolateľ namietal, že vo vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania voči nároku uplatnenému žalobkyňou v tomto konaní. Nárok žalobkyne uplatnený žalobou sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 16.05.2015. Z tohto dôvodu súd nebol oprávnený priznať žalobkyňi ani časť nároku uplatneného žalobou.

8. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

9. Zopakovala svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Podľa jej názoru okresný súd správne posúdil celú vec, keď zohľadnil európske právo na ochranu spotrebiteľa a správne interpretoval ustanovenia o neprijateľných zmluvných podmienkach. Pri všetkých zmluvných podmienkach mal súd sporné zmluvné podmienky vykladať spôsobom, ktorý bude pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Odvolateľka sa stotožnila so záverom súdu prvej inštancie, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva. Poukázala pritom na ust. § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka. K námietke odvolateľa o prekážke veci rozhodnutej žalobkyňou uviedla, že rozhodcovský rozsudok, na ktorý sa žalobca odvoláva, považuje za nulitný, keďže tento bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola neplatne dojednaná a v dôsledku čoho nebola daná právomoc rozhodcovského súdu rozhodovať v tejto veci. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/25/2012 z 18.06.2013, ako aj uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoE/308/2011-39 zo dňa 31.05.2012. Obdobný názor prezentoval vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp.zn. 5Obdo/44/2011 zo dňa 13.01.2012 a sp.zn. 6Cdo/1/2012 zo dňa 21.03.2012. Žalobkyňa tiež zotrvávala na svojom tvrdení, že účel úveru na povolanie nebol v zmluve uvedený správne. V tomto smere poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. I.ÚS 1930/2011 zo dňa 10.01.2012 ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/84/2011 zo dňa 26.05.2011. Vo vzťahu k úžernej odplate žalobkyňa poukázala na znenie ust. § 39 a § 39a Občianskeho zákonníka. Druhé z uvedených zákonných ustanovení bolo do Občianskeho zákonníka zavedené novelou (zákonom č. 106/2014 Z.z) účinnou od 01.06.2014. Civilnoprávna úžera pri súčasnom vymedzení maximálnej odplaty umožní tak kvalifikovať aj hrubý nepomer v plnení, čím sa vytvorí priestor pre ustálenie primeranosti odplaty v oblasti úverov a pôžičiek poskytovaných spotrebiteľom. Keďže sa v danom prípade jedná o inštitút nový, žalobkyňa poukázala na doterajšiu prax súdov pri rozhodovaní o neplatnosti spotrebiteľských zmlúv podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázala pritom na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/126/2012 zo dňa 07.05.2013, rozhodnutia NS SR sp.zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009, sp.zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.04.2012, rozhodnutie NS ČR sp.zn. 21Cdo/1484/04 zo dňa 15.12.2004 a tiež na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/3/2011 zo dňa 12.10.2011, sp.zn. 3Co/67/2012 zo dňa 24.10.2012, sp.zn. 3Co/151/2013 zo dňa 25.09.2013. Vzhľadom na skutočnosti doposiaľ prezentované žalobkyňou v konaní je nepochybné, že žalovaný vystavil žalobkyňu (spotrebiteľa) hrubo nemorálnym a zneužívajúcim zmluvným podmienkam, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Samotná zmluva o úvere už len v kontexte uvedených neprijateľných a nekalých podmienok svojím obsahom, ako aj účelom jednak odporuje zákonu a zákon obchádza a ako celok sa prieči dobrým mravom. Žalobkyňa preto v tomto konaní žiadala o vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa žalovaný obohatil, keďže úver bol pre porušenia zákona bezúročný a bez poplatkov a navyše žalovaný sa obohatil aj preto, že úverová zmluva je z dôvodov uvádzaných vyššie absolútne neplatná.

10. Žalovaný vo svojej odvolacej replike zopakoval svoju argumentáciu uvedenú vo svojom opravnom prostriedku.

11. K samotnej argumentácii žalobkyne vo vzťahu k neplatnosti dojednanej rozhodcovskej doložky odvolateľ poukázal na znenie ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka a konšatoval, že rozhodcovská zmluva dohodnutá medzi žalobkyňou a žalovaným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od žalobkyne, aby spory so žalovaným riešila výlučne v rozhodcovskom konaní. Prípustnosť rozhodcovského konania v danej veci vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Zopakoval, že keďže v zmluve je výslovne určený účel uzatvorenia zmluvy - povolenie, dlžník bol vyňatý zo statusu spotrebiteľa.

12. Žalobkyňa vo svojej odvolacej duplike zotrvala na svojej predchádzajúcej argumentácii v konaní.

13. Zdôraznila, že zmluvná autonómia a jej ochrana nemôže byť absolútna tam, kde existuje iné základné právo jednotlivca alebo ústavný princíp, či iný ústavne chránený verejný záujem, ktoré sú spôsobilé zmluvnú autonómiu proporcionálne obmedziť (rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. II.ÚS 2164/10 zo dňa 11.01.2011). Napadnuté rozhodnutie je prejavom odbornej starostlivosti súdu a prístup k spotrebiteľom a ich ochrane pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a nekalými praktikami. Takéto rozhodnutie je správne a zákonné, naplňajúce európske právo na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný dlhodobo a systematicky ignoruje rozhodnutia súdov na Slovensku a nerešpektuje ust. § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je povinný zdržať sa používania nekalých zmluvných podmienok s rovnakým významom v zmluvách aj so všetkými ostatnými spotrebiteľmi. Nekalé obchodné praktiky pri poskytovaní spotrebiteľských úverov žalovaného analyzovala aj Európska únia a jej podrobné stanovisko je uvedené v liste zo dňa 14.09.2010. Uviedla v ňom, že všeobecné podmienky poskytovania úveru, ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa a pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch. Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ktoré pozostávajú z úroku a iných poplatkov, sa javia veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100 % ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. V spornom prípade sa jedná 98 % poskytnutej sumy.

14. K odvolacej replike žalobkyne sa vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 19.09.2017, ktorý konšatoval, že sa dostatočne vyjadril už ku všetkým relevantným skutočnostiam vo svojich predošlých podaniach, na ktorých zotráva v plnom rozsahu. Tvrdenia žalobkyne označil za nedôvodné.

15. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP a § 391 ods. 1 CSP vo veci samej (t.j. v prvej a druhej vete výroku) a v závislom výroku o trovách konania (veta štvrtá výroku) zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo vzťahu k tretej vete výroku, ktorým súd návrh žalobkyne na zaplatenie 5,5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 337,00 Eur za obdobie od 14.09.2015 do 19.10.2015 zamietol, odvolací súd odvolanie žalovaného podľa § 386 písm. b) CSP odmietol.

16. Pokiaľ okresný súd v tretej vete výroku návrh žalobkyne na zaplatenie 5,5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 337,00 Eur za obdobie od 14.09.2015 do 19.10.2015 zamietol, odvolací súd odvolanie žalovaného podané proti tejto časti jeho rozhodnutia odmietol ako odvolanie, ktoré bolo podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b) CSP).

17. Strana môže napadnúť rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Aj keď je žalobca stranou v spore, nespĺňa subjektívny predpoklad na podanie odvolania proti tretej vete výroku napadnutého rozsudku. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vyznelo v neprospech odvolateľa. Neprospech sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre stranu ujmu. Z uvedeného vyplýva, že na podanie odvolania je oprávnená tá strana sporu, ktorej bola rozhodnutím súdu prvej inštancie spôsobená ujma, ktorá priamo vyplýva z posúdenia práv a povinností strán sporu; podstatné tu je porovnanie výsledku sporu s nárokom uplatneným žalobcom v žalobe (prípadne v ich

procesnom podaní), nie však subjektívne presvedčenie strany sporu o dôsledkoch vyplývajúcich pre ňu z rozhodnutia súdu prvej inštancie.

18. Z obsahu spisového materiálu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáha voči žalovanému určenia neplatnosti zmluvy o úvere č. 609700093 zo dňa 22.07.2010 uzavretej medzi žalobkyňou a žalobcom. Zároveň žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni sumu 337,00 Eur s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 14.09.2015 až do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Okresný súd v prvej vete výroku napadnutého rozsudku určil, že zmluva o úvere č. 609700093 zo dňa 22.07.2010 uzavretá medzi žalobkyňou a žalobcom je neplatná. V druhej vete výroku svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni sumu 337,00 Eur s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 20.10.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v tretej vete výroku návrh žalobkyne na zaplatenie 5,5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 337,00 Eur za obdobie od 14.09.2015 do 19.10.2015 zamietol. Zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradíť žalobkyni všetky trovy konania. Odvolateľ teda podal odvolanie proti výroku rozsudku okresného súdu o čiastočnom zamietnutí žaloby (veta tretia výroku), v ktorej časti bol v konaní úspešný, ktorá skutočnosť viedla odvolací súd k odmietnutiu jeho odvolania.

19. Vo vzťahu k zvyšnej časti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza:

20. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) O.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

21. Právo na spravodlivý proces je v Ústave Slovenskej republiky garantované v jej siedmom oddiele druhej hlave (čl. 46 až čl. 50) a je primárnym ústavným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov verejnej moci Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie jeho ochrany, a tým aj ústavnoprávnym východiskom zákonných úprav jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Priestor pre ňu vytvára čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Aplikačným ústavnoprávnym limitom je čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. I. ÚS 56/01, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03). Základné právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo na prístup k súdu a právo na určitú kvalitu súdneho konania pred nezávislým a nestranným súdom, t. j. právo na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 233/04, IV. ÚS 95/07). Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno interpretovať ako právo na to, aby bol účastník konania (procesná strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno automaticky považovať za porušenie základného práva. Podľa judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 345/09) základné právo na súdnu ochranu je základným právom na spravodlivý proces, ktoré tvorí jeden z významných princípov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy). Právo na spravodlivý proces je subjektívne verejné právo každého účastníka právom upraveného konania voči štátu (jeho orgánom), ktorého podstata spočíva v tom, že štát je povinný zabezpečiť každému právo na spravodlivý výsledok konania.

22. Obsah základného práva na spravodlivý proces je pomerne zložito štruktúrovaný a ako to potvrdzuje aj judikatúra ústavného súdu, patrí do neho viaceré samostatných subjektívnych práv a princípov, ktoré sú buď konkrétne (verejnosť konania, konanie bez zbytočných prieťahov, právo na nezávislý a nestranný súd), alebo v zásade abstraktné (riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojvoľného postupu súdu a ďalšie). Ako už bolo uvedené, základné právo na spravodlivý proces je najvýznamnejším interpretačným hľadiskom pre všetky procesné poriadky ustanovené zákonom. Z toho vyplýva ústavná povinnosť každého všeobecného súdu vykladať a používať procesné normy, ktoré sú obsahom procesných poriadkov ustanovených zákonom v súlade s princípmi a s obsahom základného práva na spravodlivý proces. Okrem toho je táto interpretácia a aplikácia povinná rešpektovať princíp materiálneho právneho štátu, a teda materiálne chápanie spravodlivosti tak, ako to je vyjadrené v čl. 1 ods. 1 ústavy.

23. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosť považuje za preukázané a

ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

24. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

25. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

26. Treba zdôrazniť, že odôvodnenie rozhodnutia má odrážať obsah vykonaného dokazovania, súd je povinný ho riadne vyhodnotiť a následne vyvodiť z neho príslušné právne závery. Ak súd prijme skutkové a právne závery, ktorých vysvetlenie v odôvodnení rozhodnutia nedáva jasný obraz o všetkých podstatných otázkach, potom jeho rozhodnutie trpí vadou, ktorá musí viesť nevyhnutne k zrušeniu rozsudku.

27. Z obsahu žaloby doručenej okresnému súdu dňa 16.09.2015 vyplýva, že žalobkyňa uplatnila v spore voči žalovanému nárok o určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. 609700093 zo dňa 22.07.2010 uzavretej medzi stranami sporu a zároveň sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia z uvedenej zmluvy vo výške 337,00 Eur spolu 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 14.09.2015 až do zaplatenia poukazujúc na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným. Namietala, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje údaj o RPMN, ktorý údaj predstavuje jednu z náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. S neuvedením ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže zmluva uzavretá medzi účastníkmi údaj o RPMN neobsahovala, žalovanému nemohol vzniknúť zákonný nárok na zaplatenie dohodnutých poplatkov. Žalobkyňa pritom konštatovala, že skutočný účel na poskytnutie úveru nebol na výkon povolania. Vo vzťahu k samotnému administratívne poplatku a odplaty za poskytnutie úveru (článok 13 VOP) žalobkyňa namietala, že sa jedná o neprijateľné zmluvné podmienky odvolávajúc sa na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/89/2011 a iné). Navyiac, súčasťou VOP je článok 17 Dohoda o vyplnení zmenky, čo je v rozpore so znením ust. § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala možnosť ovplyvniť takúto dohodu vo VOP, pričom táto dohoda spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. Zmenka tak aj v tomto prípade je spotrebiteľovi jednostranne nanútená a spotrebiteľa ani len nerozumejú čo to je. Zároveň žalobkyňa namietala úžernú odplatu žalovaného v súvislosti s uzavretou zmluvou o úvere. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/3/2011, v ktorom súd posúdil dohodu o výške úrokov medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom prevyšujúcu úroky požadované v bankách (13,84 % p.a.) pre rozpor s dobrými mravmi za absolútne neplatnú. Ako neprijateľné zmluvné podmienky súd posúdil zmluvnú pokutu vo výške 10 % z každej omeškanej splátky a úroky z omeškania vo výške 0,1 % denne, ktoré sú navyše v rozpore s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. a zmluvnú podmienku, podľa ktorej má spotrebiteľ znášať akékoľvek výdavky spojené s vymáhaním dlhu. Nebankový subjekt postupoval neprímerane, keď za to isté porušenie povinnosti (omeškanie so splátkami) dojednal niekoľkonásobný postih spotrebiteľa (zmluvná pokuta, úroky z omeškania, náhrada škody, poplatky za upomienku a odstúpenie od zmluvy).

28. Súd prvej inštancie sa s uplatneným žalobným nárokom vysporiadal v stručnom odôvodnení, keď konštatoval vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, keď v dôsledku absencie RPMN v spornej zmluve je daný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov, zároveň však predmetnú zmluvu medzi stranami sporu označil za „neplatný právny úkon“ podľa § 39 Občianskeho

zákonníka, stotožniac sa s tvrdením žalobkyne, že v danom prípade sa jedná o úžeru i jej tvrdením ohľadom dohody o vyplnení zmenky. Iná argumentácia a vysvetlenie myšlienkového postupu okresného súdu z rozhodnutia nevyplýva. Nie je jasné, ktorý úkon má byť neplatný, v akom rozsahu, z akého dôvodu a na základe akého právneho posúdenia. Odkaz na skoršie rozhodnutia iných súdov je postačujúci, pretože nedáva obraz o predmete aktuálne prejednávanej veci.

29. Na základe uvedeného bol krajský súd nútený konštatovať, že súd prvej inštancie v mimoriadne stručnom odôvodnení nevyvetlil podstatné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozsudku, čím vážnym spôsobom zasiahol do práv odvolateľa na spravodlivý proces. Účinnú argumentáciu proti rozsudku mohol žalovaný prezentovať v opravnom prostriedku len pri jasnom, zrozumiteľnom a obsažnom odôvodnení, čo v danom prípade nebolo splnené.

30. Popísané pochybenie v postupe okresného súdu považoval odvolací súd za tak podstatné, že nevidel dôvod ďalej sa v podrobnostiach zaoberať ďalšou argumentáciou žalobcu v jeho opravnom prostriedku, keďže tu boli jednoznačne splnené podmienky pre zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Nesprávny postup súdu prvej inštancie v takomto rozsahu by nemal naprávať odvolací súd, ktorý je spravidla určený na to, aby náležite vykladal a aplikoval právo v opravných konaniach. Účelom fungovania opravného súdu je na kvalitatívne vyššej úrovni, na základe opravných prostriedkov, preskúmať, či sa na súde prvej inštancie dosiahol účel civilného sporového konania vyjadrený v článkoch 2, 3 a 6 CSP v spojitosti s článkom 46 a násl. Ústavy SR, a nie nahrádzať podstatné pochybenia v postupe prvoinštančného súdu.

31. V ďalšom konaní okresný súd vykoná dokazovanie na základe dôkazov označených a predložených obidvomi procesnými stranami a vysporiada sa aj s prípadnými ich ďalšími návrhmi na doplnenie dokazovania a opätovne posúdi nárok žalobcu uplatnený žalobou. Prihliadne pritom na argumentáciu obidvoch procesných strán v konaní (vrátenie námietok žalovaného uvedených v jeho odvolaní na č.l. 138-143 spisu) a dôkazy nimi predložené do spisu. Po doplnenom dokazovaní okresný súd opätovne rozhodne o nároku žalobcu uplatnenom žalobou, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným vyššie (§ 391 ods. 2 CSP). Pri vyhotovení písomného vyhotovenia rozsudku bude súd prvej inštancie dôsledne vychádzať z ust. § 220 CSP.

32. V nadväznosti na rozhodnutie vo veci samej okresný súd opätovne rozhodne aj o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, a tiež o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), ktoré tiež náležite s poukazom na konkrétne zákonné ustanovenia aj odôvodní.

33. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)